

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: FinCorp, a.s., Praha 7, U Papírny 614/9, IČ: 25625861, zastoupen JUDr. Klárou Veselou Samkovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Španělská 6 proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, Praha 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 23.5.2008 č.j.: 2565/M/06 36208/ENV/06, sp.zn.: R/2077,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 23.5.2008 č.j.: 2565/M/06 36208/ENV/06, sp.zn.: R/2007, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 11.2.2008 č.j.: 1624/510/2007-7R 10/07 a kterým bylo toto rozhodnutí o neudělení předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Krabonoš II. potvrzeno.

Žalobce uvedl, že napadeným rozhodnutím i rozhodnutím prvostupňovým byl porušen zákon č. 44/1988 Sb., zejména § 24 a zákon č. 500/2004 Sb., zejména § 2 tohoto zákona. V důsledku toho byl žalobce přímo zkrácen na svých právech. S odkazem na znění ustanovení § 24 odst. 2 horního zákona žalobce dovodil, že souhlas s návrhem na stanovení dobývacího prostoru musí Ministerstvo životního prostředí projednat s Ministerstvem průmyslu a obchodu, přičemž toto projednání je obligatorní. Dále může, ale nemusí Ministerstvo

životního prostředí ve svém souhlasu stanovit podmínky vztahující se k tvorbě jednotné surovinové politiky České republiky a za třetí může, ale nemusí stanovit podmínky, vztahující se k návratnosti prostředků vynaložených ze státního rozpočtu na vyhledávání a průzkum výhradních ložisek. Ministerstvo životního prostředí má tedy možnost stanovit při souhlasu podmínky, které se objeví v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Výsledky šetření ministerstva jsou významné toliko pro další fázi řízení a na udělení či neudělení souhlasu nemají vliv. Souhlas má být dle žalobce udělen a je limitován pouze možností uvést v něm námitky. Tomuto výkladu dle žalobce odpovídá i znění odstavců § 24 a to odstavce 2 a 3. Vzhledem k tomu, že v daném případě se Ministerstvo průmyslu a obchodu vyjádřilo k žádosti žalobce o stanovení dobývacího prostoru a v tomto vyjádření ze dne 14.1.2008 souhlasilo bez připomínek s tím, že dobývání živcové suroviny v předmětném ložisku je v souladu se státní surovinovou politikou, žádosti mělo být vyhověno. Žalobce splnil všechny zákonem požadované podmínky a ministerstvo tak mělo udělit souhlas a nemuselo jej dokonce ani vázat na žádné podmínky. Pokud měl žalovaný nějaké připomínky, měl je uvést v podmínkách souhlasu. Ministerstvo nemělo pravomoc zkoumat žádost v tak širokém rozsahu, jak učinilo. Toto platí zejména ohledně zájmu na respektování jednotné surovinové politiky, která patří do zákonné kompetence Ministerstva průmyslu a obchodu. Veškerá argumentace jde proti jejímu smyslu. Zákon jasně stanoví, že žalovaný souhlas vydá vždy, může jej však opřít o určité podmínky.

Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že na předchozí souhlas není ze strany žalobce na základě zákona nárok, žalobce namítl, že argumenty žalovaného zcela vybočují z rámce, který je stanoven v zákoně. Z § 25 horního zákona vyplývá, že dobývací prostory se primárně stanovují bez dalšího s tím, že jednotlivé dotčené orgány pouze stanoví bližší podmínky. I z tohoto hlediska je zřejmé, že souhlas by mělo Ministerstvo životního prostředí udělit vždy s tím, že v rámci své stanovené působnosti může sdělit podmínky pro další řízení. Postup žalovaného je nepochopitelný z důvodu, že sám uvádí, že vzhledem k významu ložiska nelze vyloučit stanovení dobývacího prostoru v budoucnu. Důvody odmítnutí udělení souhlasu jsou ryze povrchní a toliko momentální a proto nepřijatelné. Žalobce zdůraznil, že předchozí souhlas žalovaného je toliko jedním z řady rozhodnutí, která jsou nutná k započetí event. těžby, přičemž udělení samotného souhlasu neznamená její započetí. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný již v napadeném rozhodnutí sám sebe označuje jako žalovaného, ač mu takové postavení v době vydání rozhodnutí nenáleželo. To svědčí o určité nelogičnosti, setrvačnosti a nesprávnosti napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí je nelogicky uvedeno, že orgán prvního stupně se vypořádal se všemi podklady rozhodnutí včetně stanovisek dotčených orgánů. Prvostupňový orgán vůbec nevycházel ze stanoviska Ministerstva průmyslu a obchodu ani ze stanoviska svého vlastního odboru geologie, neboť v těchto stanoviscích byl s vyslovením předchozího souhlasu vysloven souhlas. Žalobce namítl nesprávnost názoru žalovaného, resp. názoru vysloveného v napadeném rozhodnutí, že ustanovení § 24 odst. 2 horního zákona je třeba vykládat tak, že na udělení předchozího souhlasu není ze strany žadatele právní nárok, neboť zde platí zásada vyjádřená v § 2 správního řádu a v článku 2 odst. 3 Ústavy ČR a v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a to způsobem, který zákon stanoví. Správní orgány nemohou výkladem právních předpisů rozšiřovat své kompetence. V napadeném rozhodnutí tak nemůže být tvrzeno, že v zákoně nejsou uvedeny kompetence správního úřadu a zároveň si je jedním dechem nemůže tento orgán rozšířit. Jakékoliv argumenty týkající se údajného nesouladu žádosti žalobce s územně plánovací dokumentací anuluje tvrzení samotného ministerstva, že těžbu v budoucnu nevylučuje. Žalobce dále poukázal na to, že zásady územního rozvoje Jihočeského kraje, na které je v napadeném rozhodnutí poukázáno jako na důvod neudělení souhlasu, nejsou ke dni

podání žaloby pravomocně schváleny. Jestliže již bylo na dotčeném území stanoveno chráněné ložiskové území (rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24.9.2007 čj: 896/201/2007 – R7 8/07), pak toto ložisko musí být uvedeno ve veškeré územně plánovací dokumentaci, s kterou nemůže být tedy v rozporu, jak tvrdí žalovaný. Vzhledem k celoevropskému významu předmětného ložiska je v rozporu s veřejným zájmem, aby dobývací prostor nebyl stanoven už nyní. Žalobce je vlastníkem předmětných pozemků, na nichž má být dobývací prostor jednou stanoven. Je proti logice, aby předchozí souhlas získal jiný subjekt, neboť tomu by žalobce pozemky s největší pravděpodobností neprodal. Vydaným rozhodnutím byly zcela porušeny principy správního uvážení, resp. žalovaný neměl možnost širšího správního uvážení, když zákon mu jí nepřisuzuje. Meze správního uvážení je třeba vykládat v rozsahu zásady proporcionality, legitimního očekávání a jeho omezené volnosti. Není možné, aby správní orgán při výkonu své působnosti vytvářel nový „veřejný zájem“, který právní úprava vůbec nezná. Jednání žalovaného je v rozporu se zásadami principů dobré správy a s právem na spravedlivý proces. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí ministra životního prostředí, tak prvostupňové rozhodnutí Ministerstva životního prostředí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný podal k žalobě vyjádření, ve kterém uvedl, že obě rozhodnutí jsou založena na základním argumentu, kterým je nesoulad podané žádosti s jednotnou surovinou politikou státu, která je vyjádřena v dokumentu státní surovinová politika v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů, který byl přijat usnesením vlády České republiky na jejím zasedání konaném dne 13.12.1999 č. 1311 k surovinové politice v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o rozporu napadeného rozhodnutí s právními předpisy a o nesprávném výkladu příslušných ustanovení horního zákona. Tento právní předpis dává žalovanému možnost rozhodnout a to i v případě jediného žadatele o nevydání předchozího souhlasu k návrhu na stanovení dobývacího prostoru.

V další části vyjádření se pak žalovaný zabýval právním charakterem souhlasu podle § 24 odst. 2, 3 a 4 horního zákona. K této otázce uvedl, že k dobývání výhradního ložiska určitého nerostu je nutné, aby těžební organizace mimo jiné získala rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Stanovením dobývacího prostoru vzniká těžební organizaci oprávnění k dobývání výhradního ložiska. Dobývací prostor a jeho změny stanoví Obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány státní správy. Pokud se řízení o stanovení dobývacího prostoru zahajuje na návrh těžební organizace, musí tato svůj návrh doložit předchozím souhlasem Ministerstva životního prostředí vydaným podle § 24 odst. 2 horního zákona. Bez souhlasu či závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy nemůže Obvodní báňský úřad rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydat. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že ze znění horního zákona vyplývá, že dobývací prostor se bez dalšího stanoví s tím, že jednotlivé dotčené orgány státní správy pouze stanoví bližší podmínky. Naopak platí, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je obligatorně rozhodnutím podmíněným příslušnými závaznými stanovisky, popř. rozhodnutími dotčených správních orgánů, jejichž vydání horní zákon předpokládá ať už před samotným zahájením řízení o stanovení dobývacího prostoru nebo až v rámci tohoto řízení, kdy k tomu, aby mohl být dobývací prostor stanoven, je nezbytné, aby všechna tato podkladová rozhodnutí, popř. závazná stanoviska měla pozitivní povahu.

Na řízení o vydání předchozího souhlasu podle § 24 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 horního zákona se použijí ustanovení správního řádu. Procesní úprava závazného stanoviska je upravena v § 149 a násl. správního řádu. Závazné stanovisko je možné vydat jen tam, kde to

zákon výslovně předpokládá. Přestože předchozí souhlas k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru má charakter podkladového správního aktu, závazného svým obsahem pro navazující řízení o stanovení dobývacího prostoru a podle právní teorie by se tedy mohlo jednat o závazné stanovisko, je předchozí souhlas vždy vydán formou správního rozhodnutí, které směřuje přímo ke konkrétnímu adresátovi. Udělením předchozího souhlasu podle § 24 odst. 2 horního zákona organizace získává právo podat návrh na stanovení dobývacího prostoru podle § 28 odst. 1 téhož zákona.

Žalobce podal žádost o udělení předchozího souhlasu ke stanovení dobývacího prostoru ve lhůtě do jednoho roku od platnosti rozhodnutí o stanovení průzkumného území, které bylo stanoveno rozhodnutím ministerstva ze dne 24.9.2004 čj: 510/789/04-PÚ 3/04. Žalobce tak uplatnil přednostní nárok podle § 24 odst. 3 horního zákona. Toto ustanovení neuvádí, že v případě žádosti podané přednostním žadatelem musí žalovaný předchozí souhlas vždy udělit, příp. udělit souhlas s připomínkami. Toto ustanovení dává přednostnímu žadateli po stanovenou dobu pouze výhodu vůči jiným žadatelům spočívající v tom, že v případě jím podané žádosti ministerstvo nevede řízení postupem stanoveným v § 24 odst. 4 horního zákona ve spojení s § 146 a násl. správního řádu, ale vede klasické správní řízení o jediné žádosti s přednostním žadatelem jako s jediným účastníkem řízení.

Řízení o vydání předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru podle § 24 horního zákona je tzv. řízením o výběru žádosti, jehož procesní postup je upraven v § 146 a násl. správního řádu. Jde o případ společného řízení, které ministerstvo musí vést obligatorně ze zákona, kdy jedinou zákonnou výjimkou je právě případ žádosti, tzv. přednostního žadatele. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem když v případě žalobce posoudil jeho žádost přednostně a nikoli ve společném řízení o výběru žádosti. Žalobci tak bylo umožněno v plném rozsahu využít přednostního práva na udělení předběžného souhlasu k návrhu na stanovení dobývacího prostoru.

Rozsah posuzování žádosti vyplývá z ustanovení § 24 odst. 2 a odst. 4 horního zákona. Podle odstavce 2 může žalovaný vázat vydání předchozího souhlasu na splnění podmínek vztahujících se k tvorbě jednotné surovinové politiky. Podle odstavce 4 posuzuje žádost s přihlédnutím k lepšímu využití výhradního ložiska a ochraně zákonem chráněných obecných zájmů. Zákon tedy ukládá žalovanému posuzovat podanou žádost z hlediska jejího souladu s jednotnou surovinovou politikou státu, která je vyjádřena v dokumentu státní surovinová politika v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů. V případě, že žádost ve své podstatě nesplňuje podmínky státní surovinové politiky, žalovaný takovou žádost zamítne. Posouzení, zda žádost splňuje podmínky státní surovinové politiky je plně v kompetenci žalovaného jako správního orgánu, kterému zákonodárce dal pravomoc předchozí souhlas vydat. Vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, jeho obsah není závazný pro výrokovou část finálního rozhodnutí žalovaného. S tímto vyjádřením se žalovaný pouze vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí.

Rozsah pravomoci žalovaného posoudit žádost o vydání předchozího souhlasu k návrhu na stanovení dobývacího prostoru je dán horním zákonem tak, že žalovaný posoudí žádost z hlediska jejího souladu se státní surovinovou politikou a z hlediska ochrany zákonem chráněných obecných zájmů. Ustanovení § 24 odst. 4 horního zákona pak ukládá žalovanému posoudit žádost z hlediska ochrany zákonem chráněných obecných zájmů, tedy nejen zájmů výslovně chráněných horním zákonem, ale i jinými veřejnými zájmy, jejich ochrana spadá do kompetence žalovaného na základě jiných právních předpisů. Pokud zákon ukládá žalovanému v případě řízení podle § 24 odst. 4 horního zákona žádost posuzovat i z hlediska

lepšího využití výhradního ložiska, musí žalovaný z těchto hledisek posuzovat i žádost přednostního žadatele podle § 24 odst. 3 horního zákona. V případě žádosti přednostního žadatele je ustanovením § 24 odst. 3 horního zákona pouze modifikován procesní postup při vyřizování žádosti, nikoli její věcné posouzení a mantinely správního uvážení žalovaného.

V daném případě žalovaný vycházel z toho, že státní surovinová politika je založena na principu trvale udržitelného rozvoje, principu postupného využívání přírodních zdrojů, postupné redukci těžby nerostných surovin v chráněných krajinných oblastech a komplexnosti posouzení využitelnosti nerostných zdrojů. Státní surovinová politika jednoznačně identifikuje těžbu šterkopísků v chráněné krajinné oblasti Třeboňsko, jako významný problém z hlediska ochrany přírody a krajiny. Žalobcem navrhovaný dobývací prostor se nachází na území III. zóny chráněné krajinné oblasti Třeboňsko. Státní surovinová politika (str. 18) výslovně uvádí jako střet s ochranou životního prostředí „nedotěžování zásob v podstatných částech ložiska a souběžné zahájení těžby na další ploše, či v jiných částech ložiska“. V jiné části tento dokument pak uvádí, že „podstatou surovinové politiky v regionech má být využití územního plánu pro plánování těžeb v území stanovením prostorových limitů i časových horizontů pro dobývání nerostné suroviny. Povolení těžby na dalším ložisku nebo v další části ložiska tak dochází až v době ukončování dobývání asanačních a rekultivačních prací na území původní těžby“. Jedním z hlavních důvodů zamítnutí žádosti je skutečnost, že v těsném sousedství žalobcem navrhovaného dobývacího prostoru se nachází v současné době těžený dobývací prostor Krabonoš, kde se těží také živcová surovina, kdy její zásoby se odhadují na dalších 20 let.

Dále žalovaný k žalobě uvedl, že ložisko se nachází v oblasti, kde není těžba zákonem absolutně zakázána. Není tedy vyloučeno, že předchozí souhlas k návrhu na stanovení dobývacího prostoru v budoucnu udělen bude a to zejména ve vazbě na vytěžení ložiska živcové suroviny na sousedním těžebním dobývacím prostoru Krabonoš. S ohledem na aktuální zatíženost území současnou těžbou a zajištění zásobování trhu živcovou surovinou z dobývacího prostoru Krabonoš převažuje jednoznačně obecný zájem státu na neotvírání sousedního ložiska. Tento postup je v souladu se státní surovinovou politikou, které zakotvuje postupné využívání přírodních zdrojů a ohled na aktuální zatíženost území.

Rozpor žádosti na udělení předchozího souhlasu se zásadami územního rozvoje jihočeského kraje byl pouze jeden z podpůrných argumentů žalovaného. Žalovaný tyto zásady zmínil proto, že na ně poukazuje i surovinová politika státu. Použil tedy schválené zadání zásad územního rozvoje, které je závazné pro zpracování návrhu zásad jako dokument, který s ohledem na jeho aktuálnost a komplexnost obecně definuje, co je v daném území v souladu se zvláštními zákony považováno za veřejný zájem. V souladu s požadavkem horního zákona je v zásadách územního rozvoje a následně v územním plánu zahrnuto příslušné chráněné ložiskové území.

K námitce žalobce, že bylo zasaženo do jeho práva vlastnického a práva na podnikání žalovaný uvedl, že tímto rozhodnutím nemohlo být vlastnické právo žalobce dotčeno, když vlastníkem vyhrazených nerostů je stát a stát má z hlediska pozice vlastníka výlučné právo zasahovat do způsobu využívání svého vlastnictví a to včetně časové posloupnosti dobývání v jednotlivých ložisek. Otázka vlastnictví pozemků je horním zákonem řešena.

Na toto vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, ve které uvedl, že žalovaný nesprávně poukazuje na to, že v případě řízení o udělení předchozího souhlasu, kde existuje přednostní nárok, se mají taktéž použít podmínky uvedené v § 24 odst. 4 horního zákona. Ze

znění tohoto ustanovení totiž vyplývá, že takto se postupuje pouze v případě více návrhů na vydání souhlasu. Žalovaný zákon nevykládá správně. V napadeném rozhodnutí uvedl, že zákon nevymezuje důvody, na základě kterých nemá souhlas udělit. Žalobce dále poukázal na to, že dle zákona č. 2/1969 Sb. státní surovinová politika a tedy i relevantní vyjádření k ní, patří výlučně do kompetence Ministerstva průmyslu a obchodu, které k udělení předchozího souhlasu nemělo připomínky. Dle žalobce žalovaný sám přiznává, že jeho argument ohledně rozporu žádosti o udělení předchozího souhlasu se zásadami územního rozvoje Jihočeského kraje je nepravdivý a zkreslený. Závěrem žalobce uvedl, že na podané žalobě trvá.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobce podal na Ministerstvu životního prostředí žádost o udělení předchozího souhlasu ke stanovení dobývacího prostoru Krabonoš II. K žádosti přiložil požadované doklady. Odbor geologie Ministerstva životního prostředí ve svém sdělení ze dne 18.12.2007 uvedl, že geologický průzkum provedený na uvedeném ložisku nebyl hrazen z prostředků státního rozpočtu. Z tohoto důvodu Ministerstvo životního prostředí nevyžaduje od žadatele žádnou další úhradu z hlediska návratnosti a v současné době nic nebrání v pokračování správního řízení ve věci udělení předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru Krabonoš II. Ministerstvo průmyslu a obchodu ve svém vyjádření ze dne 14.1.2008 k uvedené žádosti sdělilo, že žádost posoudilo z hlediska své působnosti a s předloženým návrhem souhlasí bez připomínek. Navržený dobývací prostor umožňuje úplné vydobytí ložiska. Ložisko je součástí ověřené a dostatečné surovinové základny České republiky pro rozvoj tradičního průmyslového odvětví – keramického a sklářského průmyslu. Dobývání živcové suroviny tohoto ložiska je v souladu se státní surovinovou politikou.

Na základě takto zjištěného stavu věci vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 11.2.2008 rozhodnutí čj: 1624/510/2007-7R 10/07, kterým rozhodlo, že podle § 24 odst. 2 horního zákona zamítá žádost společnost FinCorp, a.s. a předchozí souhlas ke stanovení dobývacího prostoru Krabonoš II., jak je dále charakterizován ve výroku rozhodnutí, nevydává.

V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo uvedlo obsah sdělení odboru geologie Ministerstva životního prostředí a Ministerstva průmyslu a obchodu, popsalo průběh řízení. Po odcitování ustanovení § 24 odst. 2 horního zákona pak ministerstvo uvedlo, že vycházelo při rozhodování z následujících skutečností. Výhradní ložiska vyhrazených nerostů tvoří nerostné bohatství státu, který je jeho vlastnictvím. Využívání nerostných zdrojů vyžaduje určitou míru zasahování státu z pozice vlastníka do volného tržního prostředí, přičemž musí být respektovány dotčené zájmy a principy trvale udržitelného rozvoje. Klíčem k objektivnímu rozhodování o využití nerostného surového potenciálu v území jsou zásady územního rozvoje, které nahradily dřívější územní plány velkých územních celků a které je možno považovat za formu deklarovaného veřejného zájmu. Navrhovaný dobývací prostor leží ve III. zóně CHKO Třeboňsko. Návrh zadání územního plánu kraje schválený usnesením zastupitelstva Jihočeského kraje č. 241/2004/ZK dne 14.9.2004, který lze považovat za schválené zadání zásad územního rozvoje, požaduje, aby při návrhu regulativů a pokynů pro CHKO Třeboňsko bylo nahlíženo na toto území jako na specifické s prioritou ochrany přírody a krajiny a ochrany kulturního dědictví a aby veškeré rozvojové návrhy byly posuzovány v kontextu základních i bližších ochranných podmínek CHKO a s přihlédnutím k platnému plánu péče a zonaci CHKO. Plán péče CHKO Třeboňsko pro období let 2008-2017 schválený Ministerstvem životního prostředí dne 14.12.2007 stanoví jako dlouhodobý cíl úplné vyloučení těžby nerostných surovin v I. a II. zóně CHKO a postupný útlum těžby ve III. zóně CHKO, čehož má být mimo jiné dosaženo snižováním počtu roztěžených dobývacích

prostorů i zmenšováním ročních objemů těžby. Postupná redukce těžby nerostných surovin v CHKO je i jedním z hlavních cílů surovinové politiky v oblasti nerostných surovin schválené usnesením vlády České republiky č. 1311 ze dne 13.12.1999 (dále surovinová politika). Navržený dobývací prostor na severní straně navazuje na těžený dobývací prostor Krabonoš, kde v současné době těží stejnou surovinu společnost LB Minerals a.s. Studie Nerostný surovinový potenciál CHKO Třeboňsko zpracovaná pro Ministerstvo životního prostředí v roce 2002 jako podklad pro rozhodování o využití nerostných zdrojů v CHKO a redukci dopadů jejich těžby uvádí, že současně využívaná živcová surovina na ložisku Halámky (v době zpracování této studie bylo ložisko Krabonoš součástí ložiska Halámky), má celostátní význam, když množství producentů této suroviny není velké. Ministerstvo si je vědomo významu tohoto ložiska a s ohledem na skutečnost, že leží ve III. zóně CHKO, nevylučuje možnost těžby na předmětném území. Podle současného stavu vytěžitelných zásob živcové suroviny v těženém dobývacím prostoru Krabonoš je při současném rozsahu těžby živce zajištěna další těžba na dobu cca 20 let. Správní orgán má za to, že za daného stavu není nutno z dnešního pohledu otevírat další těžbu živcové suroviny pro zajištění potřeb našeho hospodářství v horizontu nejméně 15 let. Stanovení dobývacího prostoru Krabonoš II. by tak bylo v rozporu s plánem péče CHKO Třeboňsko a se zásadami územního rozvoje, které by z něho měly vycházet, a také s cíli surovinové politiky.

Z výše uvedených důvodů dospělo ministerstvo k závěru, že v současné době není těžba živcové suroviny v navrženém dobývacím prostoru Krabonoš II. v souladu se surovinovou politikou, neboť není v souladu se schváleným zadáním zásad územního rozvoje ani s principem postupného využívání nerostných zdrojů, který je založen na posloupnosti využívání nerostných zdrojů v území a nerozšiřování velikosti plochy v území fyzicky zabrané těžbou surovin. Neztotožňuje se proto se stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu, že návrh je v souladu se surovinovou politikou. Ministerstvo průmyslu a obchodu své stanovisko vydalo zejména z pohledu zajištění úplného vydobytí ložiska. V případě, že je dobývací prostor navržen na území CHKO, je nutno pohlížet na tento návrh zejména z hlediska ochrany přírody a krajiny, která má v současné době prioritu před těžbou.

Dále ministerstvo v odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že v daném případě žadatel uplatnil přednostní nárok podle § 24 odst. 3 horního zákona. Tento přednostní nárok však neznamená nárok absolutní. Citované ustanovení nezaručuje právní nárok na udělení předchozího souhlasu, ale pouze přednost v případě, že v uvedené lhůtě byla podána žádost o udělení předchozího souhlasu na stejném území nebo na jeho části jinou organizací a předchozí souhlas by mohl být udělen, což však není případ navrženého dobývacího prostoru Krabonoš II.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, ve kterém uvedl v podstatě shodné body jako v žalobě. O tomto rozkladu rozhodl ministr životního prostředí napadeným rozhodnutím ze dne 22.5.2008 čj: 2565/E/06 36208/ENV/06, sp.zn.: R/2008 tak, že rozklad zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr popsal dosavadní průběh řízení a uvedl obsah podaného rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí.

V odůvodnění dále uvedl, že podaný rozklad byl posouzen rozkladovou komisí a že na základě jejího návrhu dospěl k závěru, že je třeba rozklad zamítnout a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdit.

Ministr v napadeném rozhodnutí k věcnému posouzení poté uvedl, že správní úvaha ministerstva v řízení o udělení předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru by měla vycházet z oblasti ochrany a hospodárného využití nerostného bohatství a dalších zákonem chráněných obecných zájmů. Pokud byl dopad záměru odvolatele na zákonem chráněné obecné zájmy ministerstvem vyhodnocen jako převážně negativní, ministerstvo postupovalo správně a v souladu se zákonem předchozí souhlas neudělilo. Dále ministr odkázal na ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky ve znění pozdějších předpisů s tím, že podle § 19 odst. 2 tohoto zákona je Ministerstvo životního prostředí ústředním orgánem státní správy ve věcech životního prostředí, mezi něž na základě tohoto zákona patří i výkon státní geologické služby ochrana horninového prostředí včetně ochrany nerostných zdrojů a podzemních vod, geologické práce a ekologický dohled nad těžbou. Posláním žalovaného je především hájit veřejný zájem na ochraně životního prostředí. V tomto smyslu byly pro rozhodování relevantními otázky bezprostřední potřeby suroviny na trhu a kvality životního prostředí v posuzované lokalitě. Ministerstvo se řádně vypořádalo se všemi podklady rozhodnutí, včetně stanovisek dotčených orgánů státní správy a uvedlo úvahy, kterými se při jejich hodnocení a při výkladu příslušných právních předpisů řídilo a uvedlo důvody, pro které předchozí souhlas k návrhu na stanovení dobývacího prostoru odvolateli neudělilo. Ministerstvo žádost posoudilo zejména z pohledu státní surovinové politiky potažmo regionální, konkrétně z hlediska postupného využívání nerostných zdrojů a nerozšiřování velikosti plochy v území, již fyzicky zasaženém těžbou, přičemž se zabývalo i současnou potřebou trhu a výroby. Současně přihlíželo ke skutečnosti, že navržený dobývací prostor leží ve III. zóně CHKO Třeboňsko, tedy že se jedná o specifické území s prioritou ochrany přírody a krajiny. Plán péče CHKO je pro správní orgány závazný.

Kladné stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu neznamená, že souhlas bude Ministerstvem životního prostředí vydán. Rozhodnutí o udělení předchozího souhlasu není rozhodnutím podmíněným závazným stanoviskem, jelikož tak horní zákon výslovně nestanoví. Se stanoviskem Ministerstva průmyslu a obchodu se ministerstvo dostatečně vypořádalo. Státní surovinová politika byla schválena usnesením vlády České republiky jako základní koncepční dokument pro nakládání s nerostnými surovinami ve vlastnictví státu. Zajištění realizace hlavních cílů státní surovinové politiky bylo vedle Ministerstva průmyslu a obchodu uloženo i dalším institucím, mimo jiné Ministerstvu životního prostředí. Ministerstvo průmyslu a obchodu ve svém stanovisku žádost posoudilo pouze z hlediska zajištění úplného vydobyetí ložiska. Ministerstvo životního prostředí naopak posoudilo žádost i z hlediska dalších požadavků státní surovinové politiky, kdy z důvodů podrobně uvedených v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dospělo k závěru, že záměr odvolatele není v souladu se surovinovou politikou státu.

Pokud byl dopad záměru odvolatele na zákonem chráněné obecné zájmy vyhodnocen jako převážně negativní, ministerstvo postupovalo v souladu se zákonem, pokud předchozí souhlas podle § 24 odst. 2 horního zákona neudělilo. Pro rozhodování ministerstva vzhledem k jeho vymezené činnosti byly relevantní otázky bezprostřední potřeby suroviny na trhu a kvality životního prostředí v posuzované lokalitě. V prvostupňovém rozhodnutí se ministerstvo řádně vypořádalo se všemi podklady, včetně stanovisek dotčených orgánů státní správy uvedlo úvahy, kterými se při jejich hodnocení a při výkladu příslušných právních předpisů řídilo a uvedlo důvody, pro které předchozí souhlas neudělilo. V souladu s účelem horního zákona a v souladu s § 24 odst. 2 téhož zákona posoudilo záměr především z pohledu státní surovinové politiky, potažmo regionální surovinové politiky. Vycházelo zejména z podmínek trvale udržitelného rozvoje, konkrétně z principu postupného využívání

nerostných zdrojů a nerozšiřování velikosti plochy v území již fyzicky zasaženém těžbou, přičemž se zabývalo i současnou potřebou trhu a výroby. Rovněž přihlédlo ke skutečnosti, že navržený dobývací prostor leží ve III. zóně CHKO Třeboňsko, tedy že se jedná o specifické území s prioritou ochrany přírody a krajiny, kde všechny záměry musí být posuzovány s ohledem na zákonné podmínky ochrany a na schválený plán péče CHKO, který je pro správní orgány závazný. Kladné stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu, které má pozici dotčeného orgánu státní správy, neznamená, že souhlas bude vydán. Rozhodnutí o udělení předchozího souhlasu není rozhodnutím podmíněným závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu, jelikož horní zákon toto výslovně nestanoví. Vláda uložila zajištění realizace hlavních cílů státní surovinové politiky více ministerstvům, nikoliv pouze Ministerstvu průmyslu a obchodu. Toto ve svém stanovisku posoudilo soulad žádosti se státní surovinovou politikou pouze z hlediska zajištění úplného vydobytí ložiska. Ministerstvo životního prostředí naopak posoudilo žádost i z hlediska dalších požadavků státní surovinové politiky, kdy z důvodů podrobně uvedených dospělo k závěru, že záměr odvolatele v souladu se surovinovou politikou není. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě by udělením souhlasu nebylo možné naplnit zásady surovinové politiky, předchozí souhlas nebyl udělen. Napadeným rozhodnutím nebyly porušeny právní předpisy včetně článku 7 Ústavy České republiky, který zakotvuje požadavek šetrného využívání přírodních zdrojů a ochrany přírodního bohatství. Pokud podnikatelský subjekt uvažuje o tom, že bude podnikat v oblasti, kde bude využívat nerostné bohatství státu, musí počítat s tím, že stát jako vlastník si bude klást podmínky, za jakých mu to umožní. Stát deklaroval princip postupného využívání primárních nerostných zdrojů a nerozšiřování těžební plochy v území již zasaženém těžbou a z tohoto principu musí správní orgány při svém rozhodování vycházet. V horním zákoně skutečně nejsou uvedeny konkrétní důvody, pro které lze předchozí souhlas v případě přednostní žádosti jediného žadatele neudělit, ale v souladu s účelem předmětného řízení, kterým je zajištění co nejefektivnějšího a nejšetrnějšího využití výhradních ložisek ve vlastnictví státu v souladu s jeho jednotnou surovinovou politikou a s ohledem na ochranu zákonem chráněných obecných zájmů, je toto ustanovení nutno vykládat tak, že na udělení předchozího souhlasu není ze strany žadatele právní nárok. Ministerstvo na tuto skutečnost upozornilo již v předcházejícím správním řízení o stanovení průzkumného území. Lze souhlasit s tím, že zásady územního rozvoje Jihočeského kraje dosud nebyly schváleny a nemohou být závazné. Stále platným a závazným dokumentem je tedy územní plán velkého územního celku Českobudějovické sídelní regionální aglomerace, schválený v roce 1986. Již v tomto dokumentu je obsažen požadavek počítat s těžbou šterkopísků v lokalitě Halámky I. a nepřipustit další zvyšování těžby (ložisko Krabonoš bylo součástí ložiska Halámky). V prvostupňovém rozhodnutí je odkazováno na zadání zpracování Územního plánu velkého územního celku Jihočeského kraje, které schválilo zastupitelstvo Jihočeského kraje dne 14.9.2004. Jeho obsah splňuje požadavky stavebního zákona na obsah zásad územního rozvoje a proto jej lze podle § 187 odst. 6 stavebního zákona považovat za schválené zadání zásad územního rozvoje, které je závazné pro zpracování zásad územního rozvoje. Podle § 36 odst. 5 stavebního zákona jsou zásady územního rozvoje závazné pro rozhodování v území. Státní surovinová politika v bodu 2.3 jasně uvádí, že surovinová politika se definuje pomocí a součinností s územním plánováním, jehož výstupy je možné považovat za formu deklarovaného veřejného zájmu, který je v souladu se zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Surovinová politika vychází z principu trvale udržitelného rozvoje, kdy možnost těžby je přednostně určována reálně existujícími limity území a životního prostředí. Ministerstvo vycházelo ze schváleného zadání zásad územního rozvoje, které stanoví, že při návrhu regulativů a pokynů pro území CHKO Třeboňsko pro navazující územně plánovací dokumentaci je třeba pohlížet na něj jako na specifické území s prioritou ochrany přírody a krajiny a ochrany kulturního dědictví a veškeré rozvojové návrhy je třeba posuzovat

v kontextu základních a bližších ochranných podmínek CHKO a s přihlédnutím k platnému plánu péče a zonaci CHKO. Ministerstvo tedy rozhodovalo s odkazem na zde uvedenou obecnou zásadu deklarovanou v zadání zásad územního rozvoje a nikoli na nějaké konkrétní ustanovení o ložisku Krabonoš, jak tvrdí odvolatel. Ministerstvo netvrdí, že odvolatelem navržený dobývací prostor nebude z důvodu jeho lokace ve III. zóně CHKO Třeboňsko nikdy stanoven. Při rozhodování o žádosti odvolatele správně přihlédlo ke skutečnosti, že navrhovaný dobývací prostor bezprostředně sousedí s těženým dobývacím prostorem, kde je těžena stejná surovina, jejíž zásoby vystačí zhruba po 20 let. Informace o objemu těžby a zbývajících zásobách těžené živcové suroviny vychází z podložených výpočtů a podkladů zasílaných ministerstvu každoročně Českou geologickou službou – geofondem. Nejedná se o informace spekulativní, jak tvrdí odvolatel. Bylo by v rozporu s principem postupného využívání nerostných surovin a veřejným zájmem na minimalizaci zásahů do zvláště chráněných území pouze v nezbytném rozsahu, pokud by ministerstvo předchozí souhlas ke stanovení nového dobývacího prostoru v bezprostřední blízkosti stávajícího těženého prostoru v tomto okamžiku vydalo.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žalobce má za to, že vzhledem k právní úpravě obsažené v § 24 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen horní zákon) Ministerstvo životního prostředí nebylo oprávněno předchozí souhlas k podání návrhu na stanovení předmětného dobývacího prostoru nevydat, případná ochrana zájmů chráněných tímto správním orgánem pak mohla být zajištěna formou podmínek stanovených v rozhodnutí o předchozím souhlasu.

Podle § 24 odst. 2 zákona horního zákona k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru musí mít organizace předchozí souhlas Ministerstva životního prostředí vydaný po projednání s Ministerstvem průmyslu a obchodu. Předchozí souhlas může Ministerstvo životního prostředí vázat na splnění podmínek vztahujících se k tvorbě jednotné surovinové politiky České republiky a k návratnosti prostředků vynaložených ze státního rozpočtu na vyhledávání a průzkum výhradních ložisek. Tyto podmínky se uvedou v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru.

Podle odstavce 3 tohoto ustanovení přednost při získání předchozího souhlasu ke stanovení dobývacího prostoru má organizace, pro niž byl proveden průzkum výhradního ložiska, to jest zadavatel. Pokud zadavatel neuplatní přednostní nárok, může přednostní nárok uplatnit organizace, která se na průzkumu výhradního ložiska finančně podílela. Tento přednostní nárok může uplatnit organizace nejdříve po schválení výpočtu zásob výhradního ložiska (§ 14 odst. 3), nejpozději však do jednoho roku od ukončení platnosti rozhodnutí o stanovení průzkumného území pro vyhledávání a průzkum výhradního ložiska, a to u Ministerstva životního prostředí.

V § 24 odst. 4 horního zákona je pak stanoveno, že v ostatních případech Ministerstvo životního prostředí rozhodne o udělení předchozího souhlasu na základě výsledku posouzení návrhů mezi dvěma nebo více uchazeči o stanovení dobývacího prostoru, a to s přihlédnutím,

který návrh zaručuje lepší využití výhradního ložiska a ochranu zákonem chráněných obecných zájmů.

V daném případě žalobce podával žádost jako organizace s přednostním postavením podle § 24 odst. 3 horního zákona. V tomto ustanovení zákon neřeší nic jiného než to, v jakém případě má žadatel právo na přednostní projednání žádosti, tedy na projednání bez srovnávání s jinými žadateli. Ze skutečnosti, že toto ustanovení neobsahuje žádnou další právní úpravu, však dle názoru soudu nelze dovozovat, že žadateli musí být souhlas udělen. Je třeba vycházet z účelu zákona, kterým je podle § 1 horního zákona stanovit zásady ochrany a hospodárného využívání nerostného bohatství, zejména při vyhledávání a průzkumu, otvírce, přípravě a dobývání ložisek nerostů, úpravě a zušlechťování nerostů prováděných v souvislosti s jejich dobýváním, jakož i bezpečnosti provozu a ochrany životního prostředí při těchto činnostech. To, že zákon výslovně neupravuje možnost nevydání předchozího souhlasu k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru, nelze chápat tak, že zamítnutí žádosti neumožňuje. Hovoří-li zákon o předchozím souhlasu, který se vydává na základě žádosti, a výslovně neuvádí, že souhlas musí být vydán a v jeho rámci pak mohou být stanoveny určité podmínky, je třeba takovou právní úpravu vykládat tak, že správní orgán má možnost i předchozí souhlas nevdat, dospěje-li k závěru, že takové vydání by bylo v rozporu s ochranou zákonem chráněných obecných zájmů. Nevydání souhlasu nelze vyloučit ani v případě, uchází-li se o udělení předchozího souhlasu více žadatelů. Při názoru prezentovaném žalobcem by nebylo v podstatě nutné, aby zákon hovořil o předchozím souhlasu, postačovalo by, aby bylo Ministerstvu životního prostředí umožněno stanovit podmínky, které by byly následně zapracovány do rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru.

Pokud se jedná o kladné stanovisko k žádosti, které bylo vydáno Ministerstvem průmyslu a obchodu, ze zákona nevyplyvá, že by bylo pro udělení předchozího souhlasu závazné. Lze přisvědčit názoru žalovaného, že Ministerstvo průmyslu a obchodu hodnotilo předmětné ložisko zejména z hlediska možnosti úplného vydobytí ložiska. Konstatování ve vyjádření ze dne 14.1.2008 zn.: 47442/2007/05400, že dobývání tohoto ložiska je v souladu se státní surovinovou politikou, neznamená, že otázku dobývání nelze hodnotit i z dalších hledisek, jak učinil žalovaný, neboť i tato hlediska státní surovinová politika obsahuje. Vedle zájmu na dobývání předmětné suroviny a možnosti vydobytí celého ložiska existují zájmy na přednostním vytěžení suroviny v již stanovených dobývacích prostorech a na respektování ochrany životního prostředí, zejména pokud se dané území nachází ve III. pásmu CHKO Třeboňsko. Prvostupňový správní orgán i ministr životního prostředí jako orgán odvolací v odůvodnění obou rozhodnutí dle názoru soudu dostatečně určitě uvedli úvahy, kterými se řídili při posuzování toho, zda předchozí souhlas se stanovením předmětného dobývacího prostoru vydat lze či nikoliv. Přihlédnutí k tomu, že v dané lokalitě je předmětná surovina již těžena a že těžba tohoto ložiska bude trvat ještě cca 20 let a že podle Státní surovinové politiky v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů, přijaté usnesením vlády ČR ze dne 13.12.1999, mají být nerostné suroviny využívány postupně, nelze považovat za vybočující z rámce správního uvážení umožněného zákonem. Tato úvaha se vztahuje k předmětu řízení a vychází ze stavu odpovídajícího skutečnosti. Žalovaný byl oprávněn zahrnout do svých úvah i tu skutečnost, že předmětné ložisko se nachází ve III. pásmu CHKO Třeboňsko a že pro tuto oblast byl schválen Plán péče CHKO Třeboňsko, ve kterém je stanoven jako dlouhodobý cíl postupný útlum těžby ve III. zóně CHKO, čehož má být mimo jiné dosaženo snižováním počtu roztěžených dobývacích prostorů. Postupná redukce těžby v CHKO je předpokládána i ve Státní surovinové politice v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů.

Pokud žalobce namítl, že napadené rozhodnutí poukazuje na zásady územního rozvoje Jihočeského kraje, které nejsou ke dni podání žaloby schváleny, k tomu je třeba uvést, že prvostupňové rozhodnutí ministerstva v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že návrh zadání územního plánu kraje schválený usnesením Zastupitelstva Jihočeského kraje č. 241/2004/ZK ze dne 14.9.2004 lze považovat za schválení zadání zásad územního rozvoje. V napadeném rozhodnutí je pak k této otázce uvedeno, že zásady územního rozvoje Jihočeského kraje nebyly schváleny a nemohou být závazné. Platným a závazným dokumentem je Územní plán velkého územního celku Českobudějovické sídelní regionální aglomerace schválený v roce 1986. I v tomto dokumentu je obsažen požadavek nepřipustit v dané lokalitě zvýšení těžby. Schválené zadání zásad územního rozvoje je závazné pro zpracování zásad územního rozvoje. Z citovaných částí odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že při vydávání rozhodnutí nebylo vycházeno ze zásad územního rozvoje, ale bylo poukazováno pouze na obsah schváleného návrhu zadání zásad územního rozvoje.

Dle názoru žalobce žalovaný neměl pravomoc zkoumat žádost o předchozí souhlas ke stanovení dobývacího prostoru v tak širokém rozsahu, neboť zájmy jednotné surovinové politiky patří do zákonné kompetence jiného orgánu. S tímto názorem se soud neztotožnil. Nelze nepřihlídnout k tomu, že Ministerstvu životního prostředí jsou ukládány určité úkoly přímo v dokumentu Státní surovinová politika v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů. Dle soudu žalovaný při úvaze o předmětné žádosti nepřekročil svou pravomoc, pokud vyšel z textu uvedeného dokumentu, neboť ten souvisí se zájmy chráněnými právními předpisy na ochranu životního prostředí.

Soud má za to, že v daném případě nedošlo k uplatnění státní moci nad rámec stanovený zákonem. Jak bylo již uvedeno shora, z právní úpravy nelze dovodit, že žalovaný nebyl vůbec oprávněn vydat negativní rozhodnutí, žalovaný byl naopak oprávněn při rozhodování o žádosti vycházet z obsahu Státní surovinové politiky v oblasti nerostných surovin a jejich zdrojů a neudělení předběžného souhlasu odůvodnit právě tam uvedenými zásadami. Napadené rozhodnutí nevytváří „nová veřejný zájem“, jak uvádí žalobce, ale konkrétně hodnotí, zda lze v současné době předběžný souhlas udělit či nikoliv. To, že žalovaný důvodně dospěl k závěru, že podmínky pro udělení předchozího souhlasu v současné době nejsou, neznamená porušení zásady proporcionality a legitimního očekávání. Na udělení souhlasu není právní nárok a z hlediska vlastnického práva je třeba přihlídnout k tomu, že žalobce není vlastníkem předmětných nerostných surovin. Z jakého důvodu mělo dojít k porušení zásady legitimního očekávání žalobce konkrétně neuvedl.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová